

En ny håndbog om eksperimenter (endelig!)

Druckman, James N. , Donald P. Green, James H. Kuklinski & Arthur Lupia (red.), 2011

Cambridge Handbook of Experimental Political Science

Cambridge University Press

562 sider, DKK 281 (online på Cambridge University Press' hjemmeside)

Elinor Ostrom. Hvis navnet ikke klinger hos læseren, bør Wikipedia som minimum konsulteres. Foruden at være den første statsvidenskabelige forsker, som har modtaget nobelprisen i økonomi (det skete i 2009), er hun også pioner inden for den nok mest udskældte og heng(l) emte samfundsvidenskabelige metode igennem tiderne: Den eksperimentelle metode. Nogle af Ostroms mest kontroversielle fund beror på felteksperimenter fra så forskellige egne som Japan, Afrika og Nepal, og det var på baggrund af empiriske fund ved disse felteksperimenter, hun formulerede sine banebrydende teorier om fordelingen af fællesressourcer.

At Ostrom vandt nobelprisen for nylig, er ikke et tilfælde. Foruden at prisen naturligvis blev givet for hendes konklusioner, som har lagt empiriske grundsten til ganske levedygtige og innovative teorier inden for institutionalismen, markerede tildelingen af den prestigøse pris også anerkendelsen af samfundsvidenskabelig forskning, som på en innovativ måde havde gjort brug af eksperimenter. Man ønskede med andre ord at anerkende en udvikling og opblomstring af brugen af den eksperimentelle metode inden for samfundsvidenskab de seneste årtier.

En renæssance for en udskældt metode

Eksperimenter har ikke uden grund været udskældte. Hvem husker ikke Milgrams berømte eksperiment fra begyndelsen af 1960'erne, hvor en gruppe intetanende forsøgspersoner blev lokket til at give en undercover med-eksperimentør dødelige doser af strøm, således at Milgram kunne teste graden af autoritetsadlydelse. Men det er ikke kun de til tider særdeles uetiske fremgangsmåder, der har givet eksperimenter et dårligt ry. Hvor fokus inden for økonomi og psykologi ofte er på forskningsdesignets interne validitet, har statsvidenskaben som disciplin i langt højere grad et øje på ekstern validitet – altså, hvorvidt man kan generalisere forskningskonklusioner til populationen. Og i relation til denne dimension har der i mange år hersket en dominerende forståelse af, at eksperimenters manipulering af datagenereringsprocessen samt det faktum, at forsøgspersonerne, i hvert fald inden for laboratorieeksperimenter, tages ud af deres naturlige kontekst, udgør et væsentligt validitetsproblem. Eksperimenter som metode starter med andre ord ikke kun fra scratch. Forskning baseret på denne metode har

anseelsesmæssigt måttet kæmpe sig op fra minus målt på ovenstående kriterier.

Indtil videre har de fleste eksperimentelle forskere benyttet sig af "fortilfælde-strategien", når forskningsdesign skulle udfærdiges. Man lånte med andre ord med næb og klør af sporadisk udviklede eksperimentelle forskningsdesigns inden for egen disciplin, samtidig med at man skelede kraftigt til designs og metoder fra psykologiens- og økonomiens verden; begge discipliner, som længe har brugt eksperimenter. Den eksperimentelle metode har med andre ord manglet en grundlæggende identitet inden for samfundsvidenskaben. Man manglede *bogen*.

Høje forventninger indfries – med moderation

Nu er den her så. Endnu et bidrag til Cambridge Handbook-serien, som udelukkende omhandler eksperimentel statskundskab. Håndbogen markerer en milepæl inden for den stigende brug af eksperimenter, ligesom den manifesterer, at eksperimenter er en metode, som er kommet for at blive. Jeg taler næppe over mig, når jeg anfører, at vi er mange, som længe har manglet en sådan håndbog. Og det er måske her, bogens største udfordring ligger begravet. Den skal opfylde så mange vidtrækkende og samtidig grundlæggende behov inden for denne metodegren, og tillige opsamle og opsummere de mange empiriske konklusioner inden for forskellige faglige undergrene. Herudover er det nødvendigt – på et eller andet plan – også at forsvare relevansen af en metode, som længe har været den statsvidenskabelige *bad boy*. Eller – sagt med forfatterens egne ord: "The goal [...] is to help scholars more effectively pursue experimental opportunities while better understanding the challenges [...]" Det er bredt. Det er mange ting på én gang. Og den nye håndbog er derfor næsten på forhånd dømt til at skuffe nogen. Spørgsmålet er, hvilke behov der opfyldes, og hvilke som negligeres?

Først må behovet nærmere identificeres. Hvilket hul bør en håndbog i eksperimentel statsvidenskab som minimum udfylde? Givet at intet egentligt fortilfælde inden for dens genre eksisterer, er behovet at give grundlæggende færdigheder inden for disciplinens metode, ligesom de begreber, der samler den metodiske gren, bør introduceres. Spørgsmål som "Hvordan udregner man den såkaldte "treatment effect"?", og "hvordan forholder man sig til koncepter som intern og ekstern validitet?" bør som

minimum behandles. Vi har med andre ord behov for at vide, hvordan man designer et eksperiment, de basale koncepter inden for disciplinen og – ikke mindst – metodens faldgruber, herunder hvordan disse undgås. Men som indføring til eksperimentelt design (måske for første- eller anden-års-studerende på den statsvidenskabelige bacheloruddannelse) skal metoden også tilføres en identitet. Den kan fås ved enten at klargøre forskellene i brugen af samfundsvidenskabelige eksperimenter fra den langt mere etablerede brug indenfor psykologi og økonomi. Den kan også fås ved en eksplicit opsummering af forskningen inden for de forskellige statsvidenskabelige grene, hvor eksperimenter allerede benyttes. Under sidstnævnte er der behov for at kende resultaterne og den type spørgsmål, hvor eksperimenter (med fordel) kan benyttes til at indhente svar. Der er med andre ord mangeartede behov for at tilfredsstille med den nye håndbog. Leverer *Cambridge Handbook of Experimental Political Science* så varen?

Svaret er naturligvis et både ja og nej. Ingen håndbog – uanset tykkelse – kan opfylde alle ovenstående krav fyldestgørende. En succesfuld håndbog vil gøre forsøget. Og nogle dimensioner vil være mere succesfuldt udfyldt end andre. Lad os derfor slå fast fra staten: *Cambridge Handbook of Experimental Political Science* har mere eller mindre succesfuldt alle ovenstående dimensioner dækket ind. Håndbogen er inddelt i i alt 9 dele, hvoraf hver del har en række underkapitler. Del 1 beskæftiger sig med elementært eksperimentelt design, herunder introduktion af kernekoncepter, diskussion om brugen af forsøgspersoner, validitetsaspektet, samt forskellen mellem psykologiens og økonomiens brug af eksperimenter. Del 2 introducerer læseren til udviklingen af eksperimenter inden for statskundskaben fra et historisk perspektiv (den valgte disposition kan godt undre: Den historiske fremlæggelse ville have lagt mere naturligt i forlængelse af introduktionen og ikke her, som en slags indskudt bemærkning efter metodeintroduktionen). Del 3-8 omhandler disciplinens hovedfokus indtil nu inden for de forskellige politologiske forskningsfelter, eksempelvis omhandler et kapitel brugen af eksperimenter inden for deliberationsforskning, et andet fokuserer på beslutningsprocesser, etc. Endelig afsluttes håndbogen med del 9, hvorunder 5 kapitler gennemgår de mere avancerede metodiske design og problemstillinger inden for eksperimenter. Fremstillingsmæssigt er *Cambridge Handbook of Experimental Political Science* velstruktureret. Rækkefølgen synes logisk veldisponeret. Metodeafsnittene udgør en slags ramme for bogen, hvor den basale introduktion er placeret i begyndelsen, og de mere avancerede afsnit er placeret til slut.

Indhold: Basalt og tilgængeligt

Men hvad med indholdet? Først og fremmest må det antages, at håndbogen bruges som det den nu engang er (en håndbog) – hvilket betyder, at de færreste læser den fra ende til anden. Med udgangspunkt i denne antagelse bør det derfor også tilgives, at hvert kapitel, med ganske få undtagelser, indledes med en næsten slavisk repetitiv retfærdiggørelse af brugen af eksperimenter ud fra en ”intern-ekstern validitetsdiskussion”. Nuvel – fokus herpå er forståelig, da det, som tidligere anført, også er den mest stædige kritik, brugen af eksperimenter møder, men man kunne godt have ønsket, at man under redigeringen af håndbogen havde om ikke andet så nedtonet graden af fokus herpå. Særligt fordi validitetsdiskussionen faktisk er blevet tildelt et særskilt kapitel i bogens første del.

Og hvad med metodeafsnittene – er de tilgængelige for den gennemsnitlige statskundskaber, med den metodiske basisviden, man herigennem har erhvervet? Hvor man endegyldigt kan svare ja til dette for de fire første metode kapitler, som primært omhandler basal konceptintroduktion og designmæssige udfordring, samt til dels kapitlerne omhandlende forskellige eksperimentdesign under tema 2, er der et spring i tilgængelighed fra det basale, præsenteret i bogens begyndelse, til det avancerede, som introduceres i bogens sidste dele. Det kommer måske meget naturligt. Men springet er så stort, at det har nævneværdige omkostninger: Der mangler eksempelvis et særskilt kapitel, som overordnet diskuterer kausalitetsbegrebets betydning i eksperimentelle design. Ganske vist bliver denne dimension diskuteret i de særskilte kapitler, men klarlægningen af kausalitet er jo netop en af eksperimenteres store fordele i modsætning til andre metodiske traditioner. Og det mangler man en anerkendelse af.

Bedst som supplementslæsning

Hvor de metodiske kapitler i bogens begyndelse virker relevante og introducerende for førstegangspublikum, er håndbogens sidste kapitler ikke kun på et højere niveau, men selve udvælgelsen af metodiske problemfelter virker her lidt tilfældig. Af samme grund udfylder håndbogen ikke fyldestgørende de krav, som stilles til en grundig indføring i metode og design. Skal man lære det eksperimentelle håndværk fra bunden, bør håndbogen derfor kun udgøre introducerende supplementslæsning. Udgangspunktet bør være grundigere grundbøger som f.eks. Rebecca Mortons og Kenneth C. Williams: *Experimental Political Science and the Study of Causality. From Nature to the Lab*, Cambridge University Press, 2010. Men spørgsmålet er dog, hvorvidt man bør klandre en håndbog for ikke at være andet end en håndbog. Problemet skyldes nok snarere, håndbogens ambition om også at indføre læseren i avanceret eksperimentel metode, som

til dels rækker ud over en håndbogs beføjelser. I hvert fald er det det indtryk, læseren efterlader sig i denne kontekst. En håndbog kan ikke introducere alle avancerede metodiske aspekter inden for et bestemt metodisk design – og vi efterlades lidt udenforstående for, hvorfor netop disse er udvalgt.

Håndbogens behandling af de forskellige konklusioner inden for de forskellige faggrene er at finde i håndbogens midtertemaer (tema 3-8). Disse kapitler består primært af en opsummering af hidtidige fund inden for de forskellige felter med base i eksperimentel forskningsdesigns, og er altså af introducerende karakter. Igen er dette fuldt legitimt for en håndbog, men man skal ikke besidde megen viden over det helt basale niveau, førend

håndbogen bliver overflødig og en søgning på *Jstore* efter de nyeste artikler mere aktuel.

Nuvel. En håndbog er en håndbog – og bedømmer man *Cambridge Handbook of Experimental Political Science* som sådan, er resultatet som sagt ganske succesfuldt. Dog bør man i næste udgave støvsuge bogen for de hyppigt gentagne retfærdiggørelser over eksperimenter som metode. Men på det tidspunkt har metoden velsagtens også manifesteret sig selv på alverdens bachelor-læseplaner, og dermed overflødiggjort en eksplicit berettigelse.

Julie Hassing Nielsen,

Ph.d. -tipendiat ved Det Europæiske Universitetsinstitut, Firenze

Er muslimer noget særligt?

M. Steven Fish, 2011

Are Muslims Distinctive? A Look at the Evidence.
Oxford University Press: New York.

Er muslimer anderledes? Siden den såkaldt 'tredje bølge' af demokratisering efter kommunismens fald har især stater med muslimsk befolkningsflertal udmærket sig ved en markant lavere grad af demokrati i forhold til sammenlignelige ikke-muslimske samfund. Terrorisme legitimeres ofte i Islams navn og betragtes især efter 11. september 2001 som særligt knyttet til muslimer og muslimske samfund. Samtidig er det udbredt opfattelse, at islamiske samfund er nogle af verdens mest traditionelle og reaktionære, som ofte karakteriseres af udtalt uvilje mod den moderne verden. Indvandring af muslimer til vestlige lande har endvidere givet anledning til fornyede konflikter om emner såsom kønslighed, ytringsfrihed og religionens rolle i det offentlige rum.

Men er muslimer og muslimske samfund faktisk anderledes, eller skyldes opfattelsen snarere, at politikere, intellektuelle og befolkninger i den vestlige verden lider af udbredt islamofobi og orientalisme? Her kan den empiriske samfundsforskning i trit med udviklingen af verdensomspændende datasæt af høj kvalitet være behjælpelig med at efterprøve disse forestillinger.

Den opgave har den Berkeley-baserede politolog M. Steven Fish stillet sig selv i bogen *Are Muslims Distinctive? A Look at the Evidence*, der udkom i 2011 på Oxford University Press. Bogen fuldender en forskningsinteresse, som Fish først gav udtryk for med den vidt citerede artikel

"Islam and Authoritarianism" i *World Politics* fra 2002, som påviste en statistisk signifikant og betydeligt negativ effekt af muslimsk befolkningsflertal på et lands grad af demokrati – et forskningsresultat, som er gentaget utallige gange siden, og hvis forklaring der endnu ikke er skabt akademisk konsensus om.

Med udgangspunkt i det kolossale datasæt World Values Surveys fjerde og femte runder (der har stillet spørgsmål til over 114.000 respondenter fra 83 lande i 1999-2004 og 2005-2008) og andre datakilder undersøger han således, om verdens muslimer og muslimske samfund adskiller sig systematisk fra ikke-muslimer og ikke-muslimske samfund på områder som religiøsitet, social kapital, tolerance, korruption, social ulighed, kriminalitet, terrorisme og demokrati.

Fish undersøger sine hypoteser grundigt, omhyggeligt og med en lang række kontrolvariable. Hvor der forefindes data på individniveau, benytter han sig af multilevelanalyse (HLM og HGLM) for at adskille individuelle og kontekstuelle effekter. For variable på individniveau er der tale om alder, køn, uddannelse, mm., mens variable på landniveau er økonomisk udvikling, demokratiniveau og ofte også landets gennemsnitsværdi på den pågældende afhængige variabel på individniveau, fx religiøsitet. For hypoteserne på landniveau kontrolleres der bl.a. for (igen) økonomisk udvikling og demokratiniveau,

men også for etnisk fragmentation, naturresourceafhængighed, kolonial fortid, middellevetid og andre variable.

Substantielle konklusioner om muslimer og muslimske samfund

Et empirisk studium, som søger at teste en lang række vigtige hypoteser for at skabe klarhed og øge vores forståelse af verden, fortjener også at få dets konklusioner udbredt. Derfor vil jeg i det følgende referere værket konklusioner forholdsvist uddybende.

Kort opsummeret finder Fish i kapitel 2 om personlig religiøsitet og religion i politik, at muslimer er mere religiøse end ikke-muslimer (men at de kun er ubetydeligt mere religiøse end kristne), samt at muslimer er lige så skeptiske over for klerikal indflydelse på stemmeafgivning som ikke-muslimer, men dog særligt tilbøjelige til at afvise politikere, som ikke tror på Gud. I kapitel 3 om social kapital og tolerance konkluderes det, at muslimer hverken er mindre eller mere tilbøjelige til at være medlem af foreninger end ikke-muslimer, men at muslimer i langt mindre grad end ikke-muslimer tolererer fri adgang til abort, skilsmisse og (især) homoseksualitet, og at de tager kraftigere afstand fra uærlighed.

I kapitel 4 finder Fish, at muslimske samfund ikke lader til være særligt ramt af korruption og endog muligvis, at korruption falder svagt, når andelen af muslimer i et samfund stiger, samt at mordraten ligeledes falder markant ved højere muslimske befolkningsandele. Fish undersøger i kapitel 5 politisk vold og terrorisme og finder, at muslimske lande i efterkrigstiden hverken er mere eller mindre tilbøjelige til intrastatslig vold (borgerkrige), men at islamister er ansvarlige for omkring tre femtedele af de terrorangreb, der har fundet sted i de sidste 15 år og dertil hele 70 % af de resulterende dødsfald.

Hvad angår ulighed konkluderer Fish i kapitel 6, at kvinder – målt hvad angår deres rolle i det offentlige liv, middellevetid og læsekunnen – klarer sig betydeligt dårligere med en større muslimsk befolkningsandel, og at muslimer har betydeligt mere negative holdninger til kønsligestilling end ikke-muslimer. Derimod finder han, at socioøkonomisk ulighed falder betragteligt, når befolkningsandelen af muslimer stiger. I kapitel 7 finder Fish, at en højere muslimsk befolkningsandel er forbundet med en markant lavere grad af demokrati, selv når der kontrolleres for olie- og gasafhængighed, økonomisk udvikling, en arabisk dummyvariabel, etnisk diversitet, befolkningsopbakning til demokrati, mm.

Metodologisk og empirisk kritik

I et empirisk værk af en sådan bredde vil valg og fravalg altid være nødvendige, men denne anmelder har dog en

række særlige klagepunkter. Hvorfor sammenligner Fish eksempelvis ikke graden af tillid blandt muslimer og ikke-muslimer, som ville være ligetil og yderst relevant i diskussionen af social kapital?

En diskussion af World Values Survey-datasættets repræsentativitet for hele populationen af verdens muslimer er også savnet. Her burde Fish have ekspliciteret, at stikprøven er systematisk skæv, således at fx de lande med muslimsk befolkningsflertal, som indgår i datasættet, er mere demokratiske og mindre afhængige af naturressourcer end muslimske lande som helhed, og at de arabiske lande dertil er underrepræsenterede. Det betyder, at de konklusioner på individniveau for religiøsitet, forholdet mellem religion og politik, social kapital og tolerance, som Fish udbreder til at gælde alle muslimer, formentlig på nogle punkter *undervurderer* forskellene mellem muslimer og ikke-muslimer.

Et andet metodologisk problem i bogen er en utilstrækkelig opmærksomhed på risikoen for, at påstået uafhængige variable selv påvirkes af den afhængige variabel eller af andre uafhængige variable, og at kausalslutninger fra partielle korrelationer i forlængelse deraf kan være misvisende. Et eksempel er undersøgelsen af, om muslimske lande er mere eller mindre korrupte end andre lande, hvor Fish ubekymret kontrollerer for BNP per indbygger, selvom det turde være klart, at korruption antageligt også mindsker økonomisk vækst. Fish overvejer heller ikke muligheden for, at denne operation kunne undertrykke forholdet mellem muslimsk befolkningsflertal og korruption, hvis det at være et muslimsk samfund har haft en negativ påvirkning på økonomisk udvikling i dag, som bl.a. den tyrkisk-amerikanske økonom Timur Kuran har foreslået (Kuran 1997; 2011). Derved opnår Fish usikre kausalestimater på effekten af muslimsk befolkningsflertal, som – selv hvis de indtil videre er uundgåelige grundet utilstrækkelige data – i det mindste burde vedstås og diskuteres.

Nogle af bogens konklusioner synes også at være sårbare over for inddragelsen af andre datakilder. Om forholdet mellem religion og politik konkluderer Fish, at hans resultater sætter spørgsmålstegn ved "the widely held notion that Muslims are strongly disposed to regard the fusion of religious and political authority as legitimate" (p. 63), fordi muslimer er lige så tilbøjelige som ikke-muslimer til at mene, at religiøse figurer ikke skal påvirke stemmeafgivning. Ser man dog nærmere på Gallups datasæt Poll of the Muslim World (som dækker 35 lande med muslimsk befolkningsflertal), så fremgår det, at mens ca. 83 pct. af verdens muslimer ønsker, at sharia være en kilde til lovgivning, ønsker 34 pct. sharia som den *eneste* kilde til lovgivning (Esposito & Mogahed 2007: 92-93).

Pew Research Centers Global Attitudes Project finder, at befolkningsandelen, som vurderer islamisk indflydelse på politik positiv, er 91 pct. i Indonesien, 85 pct. i Egypten, 82 pct. i Nigeria, 72 pct. i Jordan, 69 pct. i Pakistan, 58 pct. i Libanon og sluttelig 38 pct. i Tyrkiet, og at de positivt stemte overstiger de negativt stemte selv i Tyrkiet (Pew Research Center 2010: 11). Selvom de nævnte datasæt ikke inkluderer en ikke-muslimsk referencegruppe, så udfordrer de det billede, som Fish maler.

Fordomsfri forskning?

Bogen er dog klart stærkest i sin nøgterne, empiriske undersøgelse af forskelle og ligheder mellem muslimer og ikke-muslimer samt muslimske og ikke-muslimske samfund, mens forsøget på at forklare de fundne forskelle forekommer mere impressionistisk. Værket forekommer her underteoretiseret, og man kunne ønske, at Fish i højere grad havde knyttet an til den eksisterende forskning inden for værdier, religion og kultur, både hvad angår deres opkomst, forandring og selvstændigt affødte virkninger.

Det skyldes sandsynligvis til dels Fishs insisteren på at gå fordomsfrit og ateoretisk til værks, som han begrundet med et standpunkt i weberiansk værdineutralitet og en stærk modvilje mod ideologisk farvet forskning: "If we are to help make a better world, we must first and foremost tell the truth and the whole truth as we find it – and do so without tailoring our analyses and presentations of findings to serving *what we think* will make a better world." (p. 264)

Det er dog også påfaldende og en betydelig svaghed ved værket, at Fish – trods dette forsvar for uhildet forskning og sit prisværdige forsøg på også at undersøge, om de fundne forskelle faktisk skyldes religion i sig selv – tilsyneladende udviser en asymmetrisk tilgang til at vurdere religion som forklaringsfaktor.

Eksempelvis tilskrives lavere socioøkonomisk ulighed i muslimske lande Islam med dens tradition for *zakat*, dvs. obligatorisk almisse. Denne konklusion nås gennem en kombination af koraneksegese og anekdotiske betragtninger om tolerance for socioøkonomisk ulighed fra forfatterens feltarbejder i Indonesien, Tyrkiet og USA, hvor det bl.a. lyder, at "[it] would be difficult to imagine a practice that has a serious economic cost being ritually and habitually observed on a broad scale by contemporary Christians". (p. 222) Ligeledes tilskriver Fish lavere mor-

drater islamiske samfunds intrinsiske evne til at undgå durkheimiansk anomie gennem stærk social kontrol og kulturel integration.

Derimod finder Fish ikke, at forskelle i homofobi, mandschauvinisme, terrorisme eller lavere grader af demokrati kan forklares ud fra noget iboende i Islam. Fish gennemgår prisværdigt den mulige tekstuelle basis i Koranen for disse forskelle, men i stedet for også at inddrage empiriske betragtninger om eksempelvis kvinders og homoseksuelles stilling i islamiske samfund, afvises den religiøse forklaring her, fordi Bibelen (og Det Gamle Testamente især) også forkaster homoseksualitet og benægter kvinders ligeværd.

En forskningsdagsorden for studiet af samfund og kultur

Som samfundsforskere skyr vi som udgangspunkt exceptionisme og historisk-kulturelt partikulære forklaringer og søger i stedet at forklare i generelle termer. Sådan bør og skal det være, og det udgangspunkt deler Fish.

Men han insisterer også på, at kulturelle og religiøse forestillingers og værdiers indvirkning på politologisk relevante problemstillinger ikke kan afvises a priori, men bør undersøges i langt højere grad, end det er tilfældet i dag. "Culture matters", istemmer han med Alberto Alesina, Pippa Norris, Robert J. Barro, Douglass North, Ronald Inglehart, Rachel McCleary, William Easterly, Francis Fukuyama, Robert Putnam, Michael E. Porter og de mange andre anseelige samfundsforskere, som i de senere år har undersøgt effekten af kultur på samfundsmæssige udfald og fundet den betydelig.

Med de nævnte kritikpunkter in mente – hvoraf nogle vil være uundgåelige i et empirisk studium af en sådan bredde, mens andre er mere beklagelige – skal Fishs bidrag dog herfra bydes velkommen. Både som et konkret og yderst lærerigt indspark til en højspændt politisk debat og som et eksempel til efterlevelse for det empiriske studium af politologisk-sociologiske problemstillinger med religiøse aspekter er der tale om et betydeligt bidrag til vores viden om muslimer og muslimske samfund, og som sådan fylder værket et iøjnefaldende hul i forskningen.

Rasmus Fønnesbæk Andersen,
kandidatstuderende ved Institut for Statskundskab,
Københavns Universitet.